

Saa blev de to Tjenestepiger hentet ind fra Køkkenet, og Signe satte sig ved det opslaaede Klaver.

Inde fra Sovekammeret lød atter Moderens Stemme.

„Skal vi iaften synge: „Lover Herren, han er nær“.“

„Hører du, Signe,“ sagde Faderen, han havde stillet sig hen bag den store Lænestol, paa hvis Ryg han hvilede sine foldede Hænder.

Signe havde en stor og ganske smuk Sopran, som hun brugte med en ubehersket Kraft, der stod i en karakteristisk Modsætning til det Maadehold, der prægede alle andre Livsytringer hos hende. Som hun sad der med sine tykke, arbejdsrøde Hænder paa det gamle Instruments gulbrune Tangenter og med Blikket løftet mod det Høje, var det overhovedet ikke vanskeligt at se, hvad det var for en Tro og et Haab og en Kærlighed, der havde givet denne endnu ikke tyveaarige unge Pige Styrke til med en saadan Selvfornægtelse at ofre sin Ungdom for Hjemmet og sine smaa Søsken. Det var dog ikke nogen sværmerisk Betagethed, hendes lille, runde Ansigt lyste af, mens hun sang, ikke denne overjordiske Henrykkelse, hvorunder Himlene aabner sig og Sjælen bortrives af salige Syner. Som den fuldblods Sidenius hun var, havde hun slet ingen Anlæg for katolsk Mysticisme. Den sikre Fortrøstning, der afspejlede sig i hendes Blik og Miner, og som gav hendes Stemme en saa usædvanlig Inderlighed og Kraft, udsprang af en forholdsvis nøgtern, dogmatisk begrundet Overbevisning om at tilhøre den lille Flok, der fulgte Retfærdiggørelsens snevre Sti, og hvis Arvelod var i Himlen, hvor engang den evige Herlighed skulde blive Lønnen for al Møje og alle Afsavn.

Midt i Salmens andet Vers tav Faderen pludselig og løftede Hovedet med et lyttende Udtryk.

„Stille!“ udbrød han og standsede Sangen.

Samtidig kaldte Moderen inde fra Sengen: „Der er Nogen, der ringer paa Portklokken,“ sagde hun.

Nu hørte ogsaa de andre den tunge Natklokke klemte derhenne i den anden Ende af Huset, og denne usædvanlige Lyd midt i Aftenens Stilhed virkede uvilkaarlig opskræmmende.